

zyni take wězy? Ten ga jo rnyšchy ač my! A
stym naporaju ja Tebe, lubšchy Wimožnik, nizač
šromotu psched tym šwětom! Och, togodla hu-
pšchnij mno stwojeju šwětošcy, stwojeju zystošcy,
ab ja ač wěrnny a pschawny snanč tam stojak; mo-
zuj mě stwojim Duchom, ab mogak pschewinusch
šchyten we mno bydlezny grěch. Potom neby ja mět
wot togo tu zěscz, ale wona by byla twoja!" —
So to dej bysch našcha pschošba!

„Sche ja Mnu“, Christus wola jo,
„Sche šchěsczijany ja Mnu!“ —

tač sni to lubošne šlowo! Škluchaj šradu na no!
Šišchi Bože maju laščku drogu a wjašole hysche.
Woni wěze, škim še poraju a zo jich šij a poty-
kaz jo šnamakanu, — zo ša nich jo to blido šchyte
a zo chlody na nich zaka. Mašchli twoje grěchy
wodane, šyli ššesušom šwěšany, ga možošch hu-
wolášch: „Ten Wimožnik snajo moju hutschobu, až
jo hujadnana a licha wot šchogo grěcha; až šom
hobgnazone Bože gole, — až ja jo rad tač zynim,
kač Won, a še hobijam šchyfnogo, zož jomu jo
napscheshiwo.“ Tač še žywišch ššim, tač chojžišch
we Šogo mozy a we Šogo mēre. Štogo jo šhu-
šnašchu, až to pschawe šchěsczijaništwo nej niz tuž-
nego a žalošnego a hobscheshknego; wjašole možo
kužde gole Bože huwolášch: „Ša šom wjašoty
we Šogu, mojom Wimožniku.“ Mojo žyweie
a mojo wimoženie jo šesušu tač žurne a šchěšchko
pschischko, togodla noč šebe šam togo žyweia šchěsch-
šego gotowášch, ale hužywášch še žekom a šwjaše-
lim, zož mě Božy šyn jo tač žurne šwarbowak.